

El drama històric del Mallorca

La història del Mallorca s'ha repetit una vegada més. El petit àmbit demogràfic i la manca d'assistència al camp fan del Mallorca un club gairebé sempre hipotecat pels pocs ingressos que determinen els cicles esportius. És la història d'un equip 'ascensor'.

El Mallorca té actualment més de 2.000 milions de dèficit. Això, després de la millor temporada de la història. Com es pot entendre? Senzill. Els ingressos són pocs i per aconseguir un equip competitiu les inversions que s'han de fer són molt altes. La presidència de Beltran es va caracteritzar per vendre il·lusió, però una il·lusió fonamentada en equips competitius. La primera temporada de Beltran, 1995-96, el Mallorca no pujà a Primera perquè perdé la promoció. La segona 1996-97, aconseguí l'ascens. La tercera, 1997-98, arribà a la final de la Copa i se situà entre els equips capdavanters de la Lliga. Això només s'aconsegueix comprant molt i bo. Però el resultat econòmic d'aquestes fortes inversions és dramàtic: entre 2.000 i 3.000 milions de dèficit, segons les fonts. I això, malgrat les fortes injeccions econòmiques provinents d'Antena 3. Per què aquests dolents resultats econòmics?

A banda d'hipotètiques errades de gestió, el suport dels aficionats ha estat modest, per no dir insuficient. La dura realitat és que les entrades i les recaptacions en el Lluís Sitjar fan pena, excepte les dues habituals cites de luxe: les visites del Madrid i del Barça, que omplen el vell camp mallorquinista de més seguidors forans que del Mallorca. Aquestes dues visites se saldaren amb 23.835 espectadors i 50 milions de recaptació (la del Barça), i 24.765 espectadors i 54 milions (la del

ARXIU / JOAN CELIA

Madrid). En el darrer partit, contra la Reial Societat, que fou una festa per l'excel·lent temporada, també s'omplí el camp. Però tota la resta és decebedor per a un equip que té aspiracions. La mitjana d'assistència a la resta de partits ha estat de 14.342 espectadors amb una recaptació mitjana que no arriba als 8 milions i que en el conjunt dels setze partits arriba als 124 milions, als quals s'haurien d'afegir els 104 del Barça i Madrid i una vintena de la Reial Societat. En total no arriben als 250 milions per tota la temporada. Qualsevol persona una mica coneixedora del futbol d'ara sap que aquesta xifra no serveix en molts casos ni per comprar un sol jugador.

Aquest llast conforma una part de l'històric cercle viciós del Mallorca. Poca població (600.000 habitants), poca assistència, pocs ingressos, impossibilitat de fer un equip amb garanties, pocs resultats, poca atracció... El que va fer Beltran, precisament, fou intentar trencar aquest cercle viciós. Ajudat per Antena 3, suplí la manca d'ingressos amb les injeccions econòmiques de la televisió i una idea estratègica: fent grans inversions el públic s'animaria, malgrat la modèstia demogràfica. El cas del Deportivo de la Corunya és un exemple. La confiança consistia a poder aguantar prou anys perquè el cercle es trencàs definitivament i que hi pogués haver beneficis, gràcies a l'increment

**Miquel Con-
testi (esquerra)** i **Miquel Dalmau, ex-
presidents de
l'entitat.** El Mallorca ha canviat sovint de mans durant els darrers vint anys, però les exigències sobretot econòmiques de la Primera Divisió de futbol han impedit que el club hagi tengut l'estabilitat necessària per no baixar de categoria.

Imatge de l'estadi Lluís Sitjar. Les recaptacions que el club fa gràcies a les entrades de són del tot insuficients per mantenir sanejada l'economia del club.

dels ingressos per televisió i als bons resultats esportius (com enguany). Però algú no ho ha permès. Potser perquè des de sempre es va voler vendre o perquè les inversions han estat excessives i es considera que mai no es recuperaran. Qui sap. El cas és que el somni de Beltran (un Mallorca amb potencial econòmic i, per tant, esportiu) s'ha trencat, com sempre. La història ja mostra bastants casos semblants en el passat.

El Mallorca, fundat fa 82 anys, sempre havia estat un equip de Segona Divisió, excepte una temporada durant els anys seixanta que pujà a Primera. A mitjan dels setanta la situació era molt greu: gairebé ningú no acudia al Lluís Sitjar i l'equip era un desastre. El 1975-76 baixà a Tercera Divisió i el Baró de Vidal —un empresari que havia comprat el títol nobiliari— deixà la presidència a favor d'Antoni Seguí. No va millorar gens: resultats dolents, crisi econòmica... El juliol de 1976 set jugadors denunciaren el Mallorca davant la Federació Espanyola de Futbol per impagaments. La Federació prohibí fitxar jugadors professionals al Mallorca. El president dimití i va ésser substituït per una gestora. L'any següent fou encara pitjor, quan els juga-

La història del Mallorca està marcada per un constant dèficit econòmic que ha impossibilitat la consolidació a Primera.

dors es tancaren a la seu del club perquè no cobraven. Amb la creació de la Segona B, la Tercera és a la pràctica una categoria regional, a la qual el Mallorca s'hi veu propulsat pels problemes econòmics: Magistratura de Treball ordenà, a finals de 1977, la subhasta dels drets de traspàs d'onze jugadors. Tallaren, per no pagar, el telèfon, l'aigua, el llum... del club, que, presidit en aquell moment per Guillem Ginard, veié propera la seva desaparició. De fet, tècnicament va desaparèixer durant uns dies. Aleshores Miquel Contestí, un empresari ben relacionat dins del món del futbol amic de Pau Porta —que era president de la Federació—, es féu càr-

rec del Mallorca, amb el compromís de Porta de fer que, si aconseguia avals suficients, el club pogués sobreviure. Contestí els aconseguí i posà ordre econòmic i esportiu. Aconseguí dos ascensos consecutius: de Tercera a Segona B el 1979 i de Segona B a Segona el 1980. L'afecció començà a respondre tímidament. El pressupost cresqué. Les ambicions augmentaren. La temporada 1982-83 s'aconseguí l'ascens a primera. Fou el deliri. Palma es vestí de negre i vermell. Els aficionats sortiren per tot. A la fi semblava que l'illa tenia el Mallorca ben gran. Però no. Els recursos no eren suficients i l'equip baixà. El ball d'entrenadors es convertí en norma fins que aterrà Llorenç Serra Ferrer a la banqueta del Mallorca, a finals de 1984. Aconseguí l'ascens i, la següent temporada, 1985-86, es quedà en sisena posició. Un èxit. El 1986-87 la crisi entre Serra Ferrer i alguns jugadors que li fan el salt esclatà. Tensions, bregues i dimissió-destitució de l'entrenador. L'equip baixà a Segona. Nou ball d'entrenadors fins que la temporada 1988-89 Serra va tornar a la banqueta i aconseguí novament l'ascens. El 1991 el club disputà la final de la Copa que perdé davant l'Atlètic de Madrid.

La temporada següent, novament, la crisi de resultats i econòmica féu inviables els projectes de permanència i el Mallorca va baixar de nou a Segona. Aleshores, amb la llei de Societats Anònimes Esportives, un grup liderat per Miquel Dalmau aconseguí el control del club. Però les disponibilitats econòmiques foren poques i el Mallorca no aconseguí l'ascens. La crisi s'accentuà. El 1995 Miquel Contestí intentà comprar el Mallorca, però no hi hagué acord. Finalment, el 22 d'agost d'aquell any, un metge conegut per ser presentador de televisió, Bartomeu Beltran, comprà la societat. Veié il·lusió i va assegurar un futur brillant. En part ho ha estat. Fins ara. I el futur? Aquesta és, avui, la gran incògnita.

Miquel Payeras